

Chương 617: Nội Tâm Ellen Artorius

(Số từ: 2510)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:19 PM 14/11/2023

“Cô thật sự đi sao? Hôm nay luôn à?”

"Đúng vậy."

"Có vẻ hơi đột ngột, nhưng... tôi đoán chúng ta không thể làm gì được."

Ellen không có nhiều đồ đạc. Khi đến nơi này, cô chỉ mang theo một chiếc lồng duy nhất chứa một con mèo.

Vì vậy, khi trở về căn cứ của Lực lượng Đồng minh, cô sẽ chỉ đơn giản trở lại trong bộ quần áo hàng ngày của mình, không mang theo bất cứ thứ gì khác.

“Tuyệt vừa ngừng rơi...”

Louise không khỏi cảm thấy cay đắng trước quyết định ra đi của Ellen ngay sau khi cơn bão tuyết khủng khiếp đã tạnh và thời tiết đã khá hơn.

Cô đã trở lại để nghỉ ngơi, chỉ để dính vào một số sự cố kỳ lạ, điều này cuối cùng khiến cô cảm thấy nặng nề hơn.

Ma Vương đã nắm quyền kiểm soát các Thánh Hiệp Sĩ và Ngũ Đại Thần Giáo.

Và không có gì họ có thể làm về nó.

Trong thời đại thay đổi nhanh chóng này, không có phe nào hoàn toàn tốt; họ phải chọn những con có thể sống sót.

Một điều gì đó quyết liệt sắp xảy ra, và nó chắc chắn sẽ dẫn đến vô số cuộc đổ máu.

Những đám mây đen bao trùm tương lai của Đế chế, và giờ là lúc mọi người phải đưa ra lựa chọn.

Trớ trêu thay, căn cứ của Lực lượng Đồng minh có vẻ yên bình hơn Thủ đô Đế quốc, và đó là một cách để tránh dính vào bất kỳ sự cố đáng ngại nào nữa. Điều này đặc biệt đúng với Ellen.

Nếu họ không thể lựa chọn, tốt hơn là nên đi đâu đó khuất tầm nhìn.

Chỉ có những vấn đề không thể giải quyết được.

Không ai biết những vấn đề này cuối cùng sẽ được giải quyết như thế nào.

Nếu Đế chế sụp đổ và Ma vương thế chỗ,
Số phận nào đang chờ đợi Ellen, người lẽ ra phải là kẻ thù của
Ma vương?

Và Heinrich nên đảm nhận vị trí nào?

Không ai có câu trả lời.

Mọi người đang làm một cái gì đó, lo sợ về tương lai. Trong khi
mọi người đều đồng ý rằng Thảm Hoạ Công phải kết thúc,
những hành động họ thực hiện trong khi hy vọng điều đó khiến
hậu quả thậm chí còn đáng sợ hơn.

Biến thế giới thành địa ngục chỉ vì một mục tiêu tuyệt đối duy
nhất có thực sự đúng không?

Nếu vậy, thế giới sẽ ra sao sau khi đạt được mục tiêu tuyệt đối
đó?

Ellen tin rằng ở lại vương đô nguy hiểm hơn.

Đó là lý do cô rời đi.

Nhưng cô đã nghĩ về nó trong một thời gian dài.

"Hãy chăm sóc con mèo thật tốt khi tôi đi vắng."

"...Tôi sẽ cố gắng."

Tuy nhiên, con mèo, đột nhiên không xuất hiện vào một lúc nào đó, không tìm thấy ở đâu khi cô muốn vuốt ve nó lần cuối trước khi rời đi.

Cuối cùng, không thấy con mèo đâu, Ellen giao cho Heinrich chăm sóc nó và bỏ đi.

Vì lý do nào đó, cô linh cảm rằng nó có thể đã biến mất hoàn toàn.

Cô luôn cảm thấy rằng ngay cả khi họ ở bên nhau, thì cuối cùng cũng sẽ rời xa.

Giống như cô đã luôn cảm thấy như vậy về ai đó.

Cô không biết tại sao, nhưng cô tin rằng cô không thể làm gì nếu nó đột nhiên biến mất.

Họ đã có một thời gian ngắn bên nhau, lướt qua nhau, và cô chỉ ước một ngày nào đó họ sẽ lại chạm mặt nhau.

Thật là xấu hổ khi không nói lời tạm biệt.

Đến cuối cùng.

Ellen không thể quá gắn bó với một thứ nhỏ bé như vậy.

"Tôi đi đây."

Với lời tạm biệt của Louise và Heinrich, Ellen lặng lẽ rời khỏi ký túc xá của Temple.

Nhìn theo bóng dáng đang rút lui của Ellen, Louise nói.

"Có vẻ như đã đến lúc chúng ta phải rời đi rồi."

"Có vẻ như đó là những gì chúng ta phải làm."

Đúng là nguy hiểm rình rập ở mọi nơi trên thế giới, nhưng vào thời điểm đó, vương đô chắc chắn đã trở thành nơi nguy hiểm nhất theo một nghĩa nào đó.

Trận tuyết rơi dày đã ngừng rơi, như thể tất cả chỉ là một lời nói dối, và tan biến ngay lập tức. Mặc dù tuyết đã chất đóng rất lâu nhưng chỉ cần vài ngày là tan hết. Thời tiết tiếp tục âm áp bất thường, đến mức người ta có thể tự hỏi liệu nó có quá âm áp không.

Ellen đi dọc những con đường của Temple, nơi tuyết đã tan. Không có nhiều việc phải làm ở nơi đóng quân của liên minh,

nhưng ở vương đô, cô đã biết được quá nhiều điều mà cô không cần biết. Nếu mục tiêu là chiến đấu, cô thà sống trong sự thiếu hiểu biết.

Ellen nghĩ thà trải qua mùa đông này mà không biết gì còn hơn lạc lối giữa những vấn đề khó khăn và khó quyết định. Cô có thể giữ ý chí tưởng chừng như mong manh của mình được bao lâu? Điều gì sẽ trở thành của thế giới?

Nếu Ellen không thể đi bất cứ đâu, nếu cô bị kéo lê trên một con đường nào đó như thể bị kéo bởi một thứ gì đó, thì cô không còn muốn nhìn thấy bất kỳ con đường nào nữa. Nếu một ngày nào đó con tàu chắc chắn bị chìm, nó có nên bị bỏ lại không? Để chế, cũng như ý thức của chính cô. Tất cả những gì cô đang làm là nắm giữ những thứ mà cuối cùng sẽ vỡ vụn.

Trong khi kết thúc Thảm Hoạ Công là nhiệm vụ cấp bách nhất hiện tại, mọi người đều đã nghĩ về điều gì sẽ xảy ra sau đó. Các Thánh Hiệp Sĩ, Đế chế và vô số tổ chức khác chắc chắn đang xem xét tình hình sau sự cố trong tâm trí của họ.

Từng chuyện một.

Louise von Schwarz biết được rằng các Thánh Hiệp Sĩ, trụ cột chính của liên minh, đã rơi vào nanh vuốt của Ma vương. Điều gì sẽ xảy ra nếu quốc gia chư hầu mạnh nhất, Kernstadt, cũng đứng về phía Ma vương? Khi hai trụ cột chính của nó biến mất, Đế chế không còn được gọi là Đế chế nữa. Các nước chư hầu

khác chắc chắn cũng sẽ đứng trước ngã ba đường lựa chọn khi vấn đề này trở nên rõ ràng.

Họ nên tham gia bên nào?

Đế chế đã mất đi tính hợp pháp và Ma vương là kẻ chủ mưu đằng sau Thảm Hoạ Công. Cả hai phe đều là những nhóm nên biến mất, nhưng không có lực lượng lớn nào khác xuất hiện và thay thế họ. Điều gì sẽ xảy ra nếu Đế chế bị cô lập? Đế chế có một đội quân Undead mà nó có thể sử dụng ngay cả khi mất tất cả. Có một đội quân hùng mạnh hơn bao giờ hết.

Cho dù Đế chế đang sụp đổ đấu tranh hay tìm cách tàn sát những kẻ đứng về phía Ma vương để duy trì sức mạnh của nó, chiến tranh chắc chắn sẽ nổ ra một lần nữa.

"..."

Ellen biết mình đang đứng ở đâu. Cho dù chiến thắng đã được đảm bảo hay sự hủy diệt sắp xảy ra, cô sẽ đứng về phía Đế chế. Khi ý chí biến mất một ngày nào đó sẽ được thay thế bằng một ý chí khác mong muốn cái chết của Ma vương, điều đó là không thể tránh khỏi. Vì vậy, cô thà giữ im lặng. Con đường cô phải đi đã được xác định, vì vậy không có ích gì khi học thêm bất cứ điều gì.

Cuối cùng, cô được định sẵn trở thành một sự tồn tại không khác gì đội quân Undead, bị thứ gì đó nuốt chửng. Mặc dù bây giờ

Ellen có thể chạy trốn khi ai đó thúc giục cô chiến đấu, nhưng cuối cùng, cô sẽ mất đi khả năng đó. Dù thích hay không, dù có ép buộc hay không, một ngày nào đó cô nhất định sẽ trở thành đối thủ của mình.

Vì vậy, Ellen quay trở lại nơi đóng quân của liên minh, tránh bầu không khí chia rẽ và hỗn loạn đang bao trùm vương đô. Điều tốt đẹp duy nhất là ở đó. Sự tốt đẹp duy nhất, tuyệt đối của việc kết thúc Thảm Hoạ Cổng.

Vì vậy, khi Ellen đi dọc theo con đường tuyết tan, cô đã đến được lối vào của Temple.

Vẫn không có người qua lại.

Nhưng ở đó, mặc dù không có người, vẫn có một con vật nhỏ.

"Ah."

Cô nhìn thấy một con mèo đen đang ngồi co ro trong ánh nắng chiếu xuống chiếc ghế dài gần đó.

Con mèo quay đầu nhìn Ellen khi cô đến gần.

-Meow

Ellen đi về phía con mèo, có vẻ như nó đang tận hưởng ánh nắng đã được chờ đợi từ lâu trên băng ghế.

Đó là một sinh vật kỳ lạ.

Nó sẽ đột nhiên biến mất ở một nơi nào đó, và rồi đột nhiên xuất hiện trở lại.

Khi cô bỏ cuộc và cố gắng rời đi, nghĩ rằng nó sẽ không quay lại, nó sẽ đợi ở lối vào như thể nó biết.

Nó sẽ không đến khi cô chờ đợi.

Nhưng nó sẽ xuất hiện từ đâu đó khi cô bỏ cuộc.

Thật khó chịu, nhưng bằng cách nào đó, không thể cưỡng lại được.

Ellen ngồi xổm trước băng ghế và nhìn thẳng vào mắt con mèo.

Họ không thể giao tiếp.

Nhưng vì lý do nào đó, Ellen luôn cảm thấy họ có thể hiểu nhau.

Như hiểu được nỗi buồn của cô.

Như thể nó hiểu được nỗi đau của cô.

Như thể nó cảm nhận được sự đau đớn của cô.

Ellen nghĩ đó có thể là ảo giác, nhưng có vẻ như không phải vậy.

Ngay cả bây giờ, như thế này.

Có vẻ như con mèo đang đợi cô ở cổng Temple, biết rằng cô sắp ra đi.

Nó có thực sự biết không, hay chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên?

Có phải Ellen chỉ gán ý nghĩa cho sự trùng hợp đơn thuần?

Tuy nhiên, khi những sự trùng hợp chồng chất lên nhau, chúng trở nên không thể tránh khỏi.

Con mèo dường như hiểu lòng cô quá đỗi tình cờ.

"Ta đi đây."

-Meow

Ellen nói một lời tạm biệt đơn giản.

Cô có thể quay lại không?

Temple sẽ trông như thế nào khi cô trở lại?

Thật khó để nghĩ rằng cô có thể trở lại vì một lý do chính đáng.

Liệu sinh vật nhỏ bé này có được an toàn khi đối mặt với tình trạng hỗn loạn sắp tới?

Căn cứ của liên minh rất nguy hiểm, nhưng Temple và vương đô cũng vậy.

Những sinh mệnh nhỏ bé luôn bị cuốn đi.

Giống như con người bị cuốn trôi trong Thảm Hoạ Cổng, số phận của những sinh linh nhỏ bé luôn là như vậy.

Nhưng.

Sinh vật nhỏ bé trước mặt cô.

Một sinh mệnh thậm chí còn nhỏ hơn những sinh mệnh nhỏ bé khác.

Có lẽ vì nó quá nhỏ nên khi gió thổi thì thổi tùy ý, khi sóng vỗ thì vỗ tùy ý.

Có lẽ nó có thể an toàn chính xác vì nó quá nhỏ.

Nhìn con mèo đen nhỏ đang chăm chăm nhìn cô,

Nhớ lại những lúc mình tìm thấy niềm an ủi lớn lao bên sinh linh bé nhỏ,

"Bảo trọng nhé."

Chân thành nói vậy, Ellen nhẹ nhàng áp môi mình vào sống mũi của con mèo.

"Và quay lại sớm."

-Meow

Sau khi giả vờ búng trán nó một cách tinh nghịch, Ellen đi về phía cổng Temple.

Sau khi đi qua cánh cổng, Ellen nhìn lên bầu trời.

Đó là một buổi sớm ấm áp, như thể báo hiệu sự kết thúc của mùa đông lạnh giá.

Nhưng đã có rất nhiều tuyết.

Tuyết chồng chất nhiều như vậy, liệu một ngày ấm áp có thể làm tan hết không?

Với quá nhiều thứ đã ngã xuống.

Chắc hẳn vẫn còn những đồng tuyết ở những nơi râm mát mà ánh sáng mặt trời không chiếu tới.

Ai sẽ làm tan tuyết ở những nơi kín đáo, không có ánh mặt trời?

Ellen vẫn giữ tấm bùa hộ mệnh.

Bùa hộ mệnh, mô tả mặt trăng và mặt trời.

Cầm nó trong tay, cô cẩn thận lăn nó xung quanh.

Cô đã kiệt sức.

Thật mệt mỏi và rũ rượi.

Đã đến lúc phải buông bỏ?

Nếu cô được định sẵn để chiến đấu.

Có ổn không nếu mọi thứ kết thúc như thế này?

Nếu sự xấu xa và hận thù của thế giới này chắc chắn dẫn đến tình huống mà cô phải chiến đấu.

Cố gắng chịu đựng như vậy để làm gì? Bất kể cô làm gì, bất kể cô sử dụng thủ đoạn nào, cuối cùng, cô sẽ buộc phải chiến đấu.

Trong khoảnh khắc đó khi Ellen cảm thấy muốn bỏ cuộc.

Khi một vết nứt mở ra trong trái tim yếu ớt của cô.

Đôi mắt của Ellen chìm sâu.

Không, cô đã đạt đến giới hạn của mình từ lâu rồi sao?

Vượt quá giới hạn của bản thân, như thể cô đã đạt đến điểm quan trọng trong thời gian quy định của mình.

Còn cát bản ngã của cô chìm dưới mặt nước dâng cao.

*Bực!

Quá dễ dàng, dây da của tấm bùa bị đứt chỉ sau một cú giạt nhẹ.

Như thể nó chưa bao giờ quý giá, quàng quanh cổ cô cho khỏi rơi.

Như thể cuối cùng đã giải thoát cô khỏi xiềng xích.

Như thể thông báo sự khởi đầu của một cái gì đó được giải phóng.

Ellen ném chiếc bùa hộ mệnh mà cô đeo như rác và bắt đầu đi đâu đó.

Như thể cô đã trở thành một thứ gì đó hoàn toàn khác với trước đây.

Như thể cô đã trở thành một thực thể không liên quan đến quá khứ của mình, Ellen bỏ đi mà không ngoảnh lại.

-...

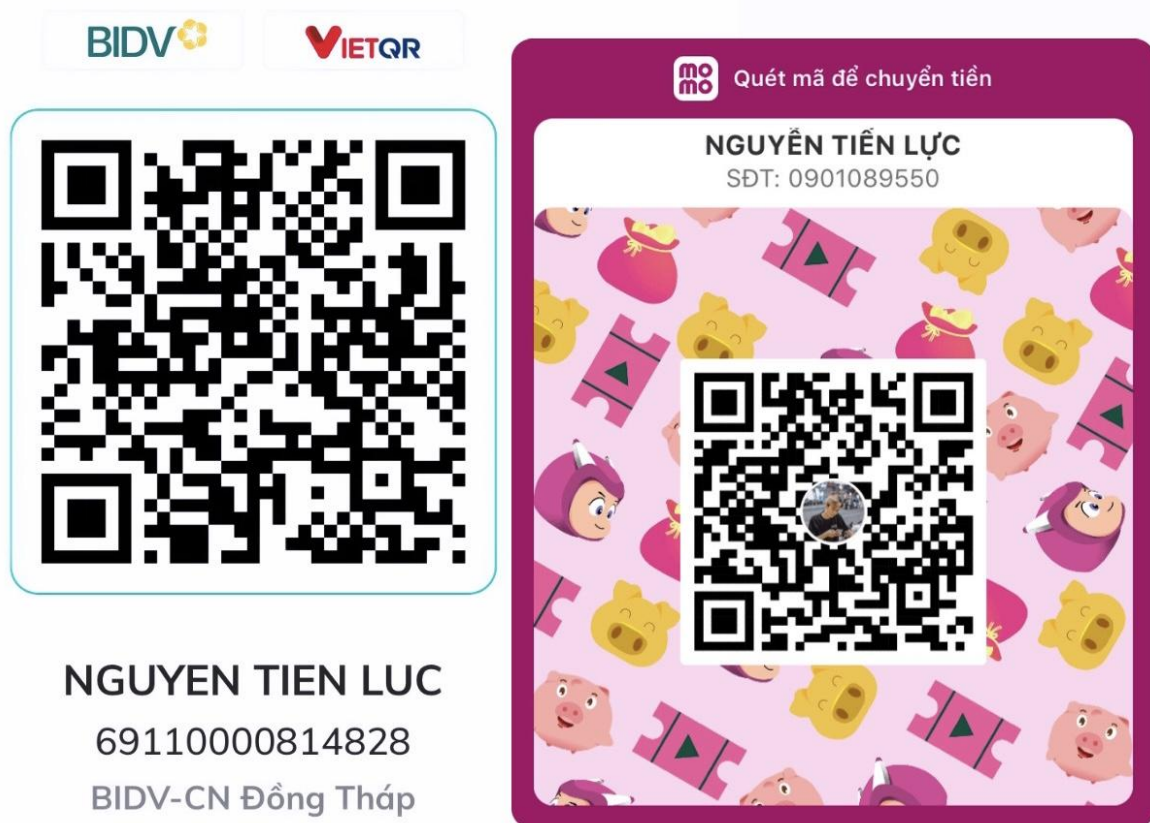
Con mèo đen thận trọng nhặt chiếc bùa hộ mệnh rơi xuống đất cho vào miệng và biến mất trong một con hẻm.

<Trans Note>

Vậy là chuẩn bị đến cao trào cuối cùng của câu chuyện, sắp đến cánh Cổng cuối cùng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading